

SUZANNE MARWILLE

* 11. 7. 1895 Praha
† 14. 1. 1962 Praha

Suzanne Marwille, L. H. Struna; PÁTER VOJTĚCH (1928)

První opravdovou hvězdou českého filmu byla svůdná a tajemná **Suzanne Marwille**. Mohla za to poděkovat i svému partnerovi, režiséru Václavu Binovcovi. Právě on byl i autorem jejího uměleckého jména, které mělo u diváků vyvolat pocit, že sledují snímek se zahraničním idolem. Z Marty Schöllerové se tak stala Marwille. Šlo o spojení jmen Marta a Willy - tak si Binovec nechal říkat. Diváky uchvacovala svým hbitým tělem, hustými černými vlasy, pronikavým obličejem a záhadným očima. V polovině 20. let se rozešla s Binovcem a vdala se za režiséra Martina Friče. Její oslnivou kariéru ukončil příchod zvukového filmu. Zvláštní hlas a výslovnost se nelíbily. Natočila 37 němých a jen 3 zvukové filmy. Titul první české hvězdy a průkopnice naší kinematografie už jí ale nikdo nevezme.

ČERNOBÍLÉ IDOLY I JINÍ 2

PRVNÍ DÁMY

Suzanne Marwille

LÍDA BAAROVÁ

* 7. 9. 1914 Praha
† 27. 10. 2000 Salcburk

ČERNOBÍLÉ IDOLY I JINÍ 2

PRVNÍ DÁMY

8

Lída Baarová natočila úctyhodnou sedmdesátku filmů. Svou kariéru ukončila roku 1958 ve Španělsku. Málokdo ví, že moc nechybělo a na filmovém plátně se objevila ještě jednou. Říká se, že si prý měla zahrát ve filmu *Slunce, seno, erotika* (1991). Co je na tom pravdy, jsem se zeptal přímo režiséra Zdeňka Trošky: „*Netýkalo se to Slunce, sena. Měl jsem tu čest s paní Baarovou asi třikrát mluvit, a protože jsem tenkrát chystal film Čachtická paní, nabídl jsem jí roli kněžny Kateřiny, matky palatina Juraje Turzy. Souhlasila. Nakonec ale z filmu, a tudíž i z naší spolupráce bohužel sešlo.*“ Tato unikátní fotografie zachycuje Lídu Baarovou v italském filmu *Milenci z Ravella* (1950). Právě v Itálii později navázala na svou úspěšnou kariéru.

A handwritten signature in black ink, which appears to read "Lída Baarová". The signature is stylized and written in a cursive script.

Lída Baarová, Svatopluk Beneš; OHNIVÉ LÉTO (1939)

*„Dívám se na její fotografii - je krásná, neuvěřitelně jemná, skoro něžná,“ říkal o **Lídě Baarové** její partner z filmu Ohnivě léto Svatopluk Beneš. „Ona - mladá, krásná, už zkušená a slavná herečka - a já, světloulasý kolohnát, který měl být přesvědčivý a hlavně přirozený! Na svém filmovém kontě jsem neměl skoro nic - a ona, Lída Baarová, hvězda! Vnitřně jsem se doslova třásl. Ona jako by to vytušila. Ani stín nějakého odstupu, nějaké povýšenosti nebo blazeovanosti. Přátelská, vstřícná, chápající. Když jsem se při našem filmovém objetí a polibku ostýchal a konal věru nemotorně, podívala se mi do očí a řekla způsobem naprosto přímočarým: „Tak mě pořádně popadni a stiskni, však já se ti nerozsypu!““*

„Zita Kabátová se na svou dovolenou plavila parolodí a uměla si vybrat krásné místo: Kanárské ostrovy. Lída Baarová uchýlila se na prázdniny do půvabného zákoutí italské Riviéry, a to po boku Gustava Fröhlicha. Věra Ferbasová vyjela si na jihoslovanský ostrov Ráb. Při jejím temperamentu není třeba podotýkat, že celý mořský břeh ožil jejím skotačením. Jára Kohout pečoval o kulturu těla v Zadní Třebáni, Jaroslav Vojta čerpal sílu z karlovarských pramenů, Oldřich Nový odpočíval v Paříži a v Londýně a Vlasta Burian zůstal na svém venkovském sídle.“ Připadá vám to jako ukázka ze současného bulvárního deníku? Ne ne, takhle své čtenáře informoval časopis Kinorevue už v létě roku 1937. Snímek je mnohem mladší, z roku 1991, a zachycuje **Lídu Baarovou** při návratu do milované Prahy.

HANA VÍTOVÁ

* 24. 1. 1914 Praha
† 3. 3. 1987 Praha

„Jemná, půvabná se svými tmavohnědými vlasy a krásně modrýma očima, bledým oválem obličeje, do jehož čela je vepsán duch, v jehož úsměvu spočívá velká líbeznost,“ napsal roku 1940 o **Haně Vítové** šéfredaktor časopisu Kinorevue Dr. Bedřich Rádl. Později se stal jejím druhým manželem (prvním byl herec Jára Pospíšil). Počtem svých rolí trumfla všechny své kolegyně – do konce války natočila pětapadesát filmů, její popularita byla ohromná, diváci ji milovali. Jiný filmový kritik, V. A. Marek, popsal její tvář takhle: „Je krásnou mladou ženou se vzácně souměrnou tváří, ušlechtilým vysokým čelem, podivuhodnými světlýma očima a rty, v jichž koutcích tají se ironie a vtip.“ Tato fotografie je z roku 1941.

ČERNOBÍLÉ IDOLY I JINÍ 2

PRVNÍ DÁMY

Jaroslav Vojta, Zita Kabátová; PANTÁTA BEZOUŠEK (1941)

Pokaždé když navštívím **Zitu Kabátovou** v motolské léčebně dlouhodobě nemocných, kde už několik let žije, něčím mě překvapí. Onehdy jsme byli uprostřed hovoru, když dorazila zdravotní sestra a oznámila jí, že na ni čeká další host. Paní Zita se posadila na posteli a zkoumala: „*Sestřičko, a je to muž, nebo žena?*“ „*Muž, paní Zito.*“ Přičísla se, upravila noční košilku a zajímala se dál: „*A je mladší než tady pan Cibulka, sestřičko?*“ „*O hodně mladší,*“ sestra na to. Zita se na mě smutně podívala a pravila: „*Co se dá dělat, Alešku - budeme se loučit!*“ Za chvíli mě u jejího lůžka vystřídal patnáctiletý mladík s pugétem. Jen jí prý přišel říct, jak ji má rád...

Do ruky se mi dostal opravdový skvost: paní Marie Bodenlosová z Prahy mi napsala: „*Probírajíc se rodinnými fotografiemi, našla jsem tyto snímky. Můžete-li to k něčemu použít, dobře, pokud ne, vyhoďte do ‚modrého‘ odpadu.*“ Milá paní Marie, odpad sice třídím, ale Vaše snímky do něj rozhodně nepatří! Nabízím jeden z nich: zachycuje 24. července 1943 **Zitu Kabátovou** a také Svatopluka Beneše na usedlosti v Rájci nad Svitavou, kam jezdívali za svým přítelem, brněnským právníkem, strýcem paní Bodenlosové. Kdo je mladá dáma vpravo, netuším. Poznáte ji? Zároveň plním přání všem, kteří mě žádají o adresu, na kterou by mohli napsat paní Zitě Kabátové: Fakultní nemocnice Motol, Léčebna dlouhodobě nemocných, I. primariát, V Úvalu 84/1, 150 00 Praha 5.

ADINA MANDLOVÁ

* 28. 1. 1910 Mladá Boleslav
† 16. 6. 1991 Příbram

ČERNOBÍLÉ IDOLY I JINÍ 2
PRVNÍ DÁMY

Chtěli byste někdy zajít na místo posledního odpočinku **Adiny Mandlové**? Zklamání vás – nikdo totiž dodnes neví, kde to je. Zemřela 16. června 1991 v příbramské nemocnici. Jedna verze tvrdí, že urnu zakopal její ctitel přímo v Dobříši, někteří Mladoboleslaváci se naopak domnívají, že je uložena v rodinné hrobce v rodném městě. Známa je i historka o tom, jak ostatky kdosi vyzvedl a rozptýlil v jihočeské Blatné. Ať je to jakkoliv, Adina Mandlová prý měla jasnou představu. Výslovně si do rakve přála prostý bílý rubáš a jednu jedinou, jako krev rudou růží, položenou na prsou. A nechtěla žádný smuteční obřad ani hrob. Přání se jí splnilo... Portrétní fotografie je z roku 1940.

Adina Mandlová; DIAGNOSA X (1933)

Sotva se v kalendáři objevil předešlý text, dostal jsem celou řadu „zaručených“ informací, kde je **Adina Mandlová** pohřbena. Začal jsem je tedy prověřovat a ukázalo se, že jedna z variant je skutečně pravdivá. Někteří z vás mi napsali, že místem jejího posledního odpočinku je Blatná na Strakonicku. To mi potvrdili i v místní pohřební službě: „*Ano, paní Mandlová sem opravdu byla převezena z příbramské nemocnice, 18. června 1991 proběhla tady v Blatné kremace a 18. července 1991 byl proveden rozptyl jejích ostatků na místní rozptylové loučce.*“ Posléze jsem se dozvěděl, že zesnulí z Příbrami byli tenkrát opravdu vozeni právě sem, neboť Příbram nemá vlastní krematorium. Zjistil jsem i to, že rozptyl proběhl bez účasti, čili přítomen prý nebyl nikdo. Přála si to tak sama Adina? To už se nikdy nedozvíme. Každopádně místo, kam za ní můžeme zajet, už známe – Blatná, okres Strakonice.